

(המשך מעמוד 27)

משרד החינוך שאסור להפסיק את לימודיו של תלמיד בגלל שכר לימוד. מרגע ש"עדנה יצאה מהכיתה, המורים החליטו לא להיכנס."

עיריית פתח-תקווה, מצידה, רואה ב"שבתות מורי השביעית" נסיון להפעיל לחץ כדי להשיג את מטרותיהם: "שישבתו" אומר ראש העירייה, ישראל פיינברג. הם חושבים ששבתות פתח-תקווה תשמש להם קרשקפיצה לכל הארץ. אבל לנו יש כוח. כל זמן שיש הסכם בינם לבין משרד החינוך — אנחנו דורשים שהסכם זה יקויים. ההחלטה על הפסקת לימודיה של עדנה שכתמן היא חוקית, כי ההוראה של משרד החינוך מתייחסת רק לתלמידים. ש"אינם יכולים לשלם שכר לימוד בגלל קשיים כספיים. רק במקרה כזה אסור ל"הפסיק את לימודיו של התלמיד. המקרה של עדנה הוא שונה."

הקורבנות האמיתיים. עיריית פתח-תקווה הגישה בקשה לצרמניה בפני שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, שלמה לבנברג. השופט נתן את הצו. האוסר על המורים לקיים את השבתות או לפעול ל"מען קיומה."

יותר מכולם שמחו על ביטול השבתות. והחזרת הלימודים לתיקנם — התלמידים. בניגוד למצופה. נתקבלה התחושה הבלתי צפויה, כאשר פרצה השבתות, בתגובות של אי שביעות-רצון מצידם. הם הבחינו ב"בהירות כי הם קורבנות החינם של המאבק:

"למה רק בכיתה שלנו שובתים?" טען נח חבירה של עדנה, "יש מקרים רבים כאלה בבית-הספר, אז למה רק אנחנו — שבשנה הבאה צריכים לעבור בחינות בגרות — צריכים לסבול? בחורף לא יכולנו ללמוד, כי הגג דלף. כשסוף סוף נגמרו הגשמים — אז מכריזים על שבתות. שלא ינהלו מלחמות על חשבוננו."

דת

שבעה

מדורי רבנות

"אנחנו רוצים להציל את הילד שלנו. בשביל זה אנחנו מוכנים לעזוב את הארץ ולקבל כל דת שתוריד מעליו את כתם הממזרות." במילים כואבות אלה מסכמים אריון ומוש ורוניקה קורבין שנים ארוכות של מאבק מר ומורט עצבים עם הרבנות.

קשיים בקבלת גט. הרגשה שהרבנות הוליקה אותה שולל, על כל אלה מוכנה ורוניקה לסלוח. אבל כתם הממזרות ש"הוטבע על רוני, בנה בן השנתיים, עם זה אין היא מוכנה להשלים.

רק לפני זמן קצר עבר הזוג לדירתו החדשה בנהריה. אבל הוא לא יישאר שם זמן רב. ורוניקה ואריון יודעים, שהם חייבים לעזוב את הארץ, אם הם רוצים להעניק לבנם חיים נורמליים. מה יהיה כשיגדל? כשילך לבית-הספר? והילדים ידביקו לו את הכינוי "ממזר?"

רק המחשבה ממלאה על כך את עיניה התכולות של ורוניקה דמעות.

פגישתם הראשונה של ורוניקה ואריון היתה בטקס הנישואין של ורוניקה עם ירד נעוריה, רופא בבית-החולים הממשלתי בנהריה. אז לא ידעו השניים, שתוך זמן קצר יהיו קשורים זה לזה ב"קשרי אהבה. שכן, ורוניקה היתה כלה מאושרת, ואריון לא היה אלא ידידו וחברו למקצוע של הבעל. זמן קצר אחרי כן עזב אריון את נהריה, ועבר לעבוד כביוכימאי בבית-החולים איכילוב שבי תל-אביב.

איזה אבא הוא אמיתי. קשיים כליים ומקצועיים החזירו את אריון הי גבוה ומקורול השיער לנהריה. נישואיה של ורוניקה היו אז בתקופת משבר. פגישה מקרית ברחוב קישרה שנית בין השניים והולידה אהבה. ורוניקה עברה לגור ב"ביתו של אריון. במקביל הכריזה עליה הרבנות כ"אשה מורדת."

"שלוש שנים, משנת 1967 עד 1970 נלחמנו על הגט של ורוניקה", מספר ומוש בקול נרגש. "הרבנות אמרה לה להגיע להסכם עם בעלה בכוחות עצמה, מכיוון שהיא היתה זו שעזבה את הבית. ב-1970 נולד רוני בננו, וחודש אחרי זה הצלחנו להגיע להסכם עם הבעל. באותו הסכם הוא הצהיר, שורוניקה היא אשה חופשית." (המשך בעמוד 34)

תקרית עגומה ליוותה את משלוח ארונו

של ח"כ יוסף ספיר מאוסטרליה לישראל

ויהי

בנסוע הארון

שבוללה, שכונה במזרח סידני. הוא נפטר במוצאי-שבת בבוקר בבית-החולים.

החברא-קדישא המקומית בסידני ערכה את הסידורים למשלוח הגופה לישראל. בנמל התעופה בסידני נערך טקס הספד, ב"נוכחות נציגי הקהילה והמוסדות הציוניים. והנה, כאשר סיים החזן את אל מלא רחמים, ניגש מנהל החברא-קדישא במקום, ר. גמפט, והסיר את הדגל הלאומי מעל הארון.

הראשון שהבחין במעשהו של גמפט, היה שגריר ישראל באוסטרליה, משה אר"א, שניצב ליד הארון. הוא עצר את מנהל החברא קדישא שנסתייע ברב המ"קומי, והורה לו להחזיר את הדגל הלאומי אל הארון. רק אז נחתם הארון ויצא ב"ליווי חברי הכנסת ברקת וברעם והשגריר אראל לשדה התעופה, בדרכו לארץ. אצל יהודי אוסטרליה השאירה הסצנה העגומה טעם מר בפה. ההסברים להסרת הדגל היו שונים. היו שאמרו כי מנהל החברא קדישא הוא דתי קיצוני, אך ה"הסבר האמיתי הוא כנראה פשוט יותר. הדגל, היה שייך לחברא קדישא בסידני. הם לא רצו לוותר עליו ולשלוח אותו עם ארונו של ספיר לישראל.

היה נדמה לו כי הוא מתאושש ומחלים. ביום השישי, לפני שבועיים חש שוב ברע, אושפז בבית-החולים היהודי וולפר

אנשי המכס בנמל התעופה קינגספורד סמית בסידני, מטביעים על ארונו של יוסף ספיר את הכתובת: **היעד: תל-אביב**. כאשר אנשי הקהילה היהודית בסידני וחברי המשלחת, מתבוננים בהם.

החברים למשלוח

ח"כ משה ברעם ויו"ר הכנסת ראובן ברקת, שיצאו יחד עם יוסף ספיר במש"לחת הפרלמנטרית לאוסטרליה, מלווים את ארונו בנמל התעופה של סידני, לידם החזן של הקהילה המקומית.

רבנות מתושבי פתח-תקווה חלקו השבוע את הכבוד האחרון לבן-עירם, יוסף ספיר, מי שהיה בעבר ראש עיריית פתח-תקווה, שר בממשלת ישראל וח"כ מימי האסיפה המכוננת של הכנסת. במעמד זה לא דיבר איש על התקרית העגומה שליוותה את משלוח ארונו של ספיר מאוסטרליה, שם נפטר, לישראל. על תקרית זו, שהסעירה את הרוחות בקרב אנשי הקהילה היהודית ביבשת החמישית, מדווחת כתבת העולם הזה באוסטרליה: "יוסף ספיר, שהיה חולה סכרת במשך שנים רבות, חלה בדלקת ריאות בעת שהי"תו בהונג-קונג, בדרכו לסידני כחבר הי משלחת הפרלמנטרית של הכנסת שהוזמנה לאוסטרליה. רופא שבדק אותו בהונג-קונג יעץ לו להפסיק את המסע ולחזור מיד לארץ. אבל ספיר לא שמע בעצתו."

השגריר מתערב

הרב, ד"ר ישראל פ"ר (משמאל) מתבונן במנהל החברא קדישא בסידני, המסיר את הדגל מעל הארון. מימין שולח השגריר משה אראל את ידו כדי למנוע הסרת הדגל.

הרב נכנע

אחרי התערבותו של שגריר ישראל, מניח מנהל החברא קדישא מחדש את הדגל הלאומי על ארונו של ספיר. מימין ניצבים השגריר אראל, וברנד פירסט, נשיא הפדרציה הציונית באוסטרליה וניו-זילנד.